

EL PI DE LES TRES BRANQUES

S'aixeca en mig d'un pla com un guaita guerrer.
Reposà en la seva ombra el Rei Jaume Primer
qui —potser— es va senyar tocant la seva escorça
perquè li donés força
per fer la Catalunya gran.

Avui ja cau, decrepit, aquest pi gegant.
Els vents hi feien niu i enormes nuvolades
s'hi ajocaven amb les ales plegades
i ell reia, sempre verd, sempre ufanós.
Més de mil anys el feien gloriós.
Matussalem de rels dintre l'Edat Mitjana
duia tota la Història Catalana
dintre el seu cor de teia, fort i altiu
i de totes les gestes tenia un record viu
que el deia en l'aire amb les branques verdes;
tres branques com tres flames verdes.
Tres segles en cada una i el tronc corpulent
desafiant, superb, l'embat del vent.

Ara ja va caient de mica en mica,
però, la Natura, sàvia i rica,
fa que un xic més enllà
s'aixequi un altre pi en mig del pla
que també té tres branques i és igual, ben igual.

I el Pi de les tres branques així és farà immortal

És símbol de la raça que es renova:
Si li arranquen l'escorça, treu una escorça nova
i encara que el malmetessin, si li resta un pinyó,
germinarà en la terra la triomfal llavor
i ni els homes, ni els torbs, ni els temporals
podran contra les coses immortals.